

ქვეყნის

1993
საგარეო საზოგადოებას დასახლებული პუნქტების სხვადასხვა...
10
ივნისი
№23 (10614)
ფასი 6 ლარი

საგარეო საზოგადოებას დასახლებული პუნქტების სხვადასხვა... 1993 წლის 10 ივნისი

საგარეო საზოგადოებას დასახლებული პუნქტების სხვადასხვა...

მართლმართალი ქალის სხვადასხვა...

მიუხედავად დიდი მცდელობისა, რეგიონში კრიმინოგენური სიტუაცია კვლავ დაძაბული რჩება. ერთობ ძნელი აღმოჩნდა ათასი ჯურის ბოროტმოქმედთა ვაშლებულობის აღკვეთა. სარგებლობენ რა შექმნილი მძაფრ სოციალურ-ეკონომიკური სიტუაციებით და არასტაბილური პოლიტიკური მდგომარეობით, არაკაცები ხელთ იგდებენ ხოლმე სხვადასხვა სისტემის იარაღს და თავს ესხმიან, ძარცვვენ თვისტომს. იკვებება ისეთი სახის დანაშაულობანი, რომლებიც მანამდე არც იყო ფიქსირებული კრიმინალურ პრაქტიკაში. ერთი სიტყვით, უთვალავი პრობლემით გაწ...

ამებულ ზუგდიდს ერთერთ უმთავრეს საშიშროებად წინ აღუდგა დანაშაულებრივი სამყარო, რომლის აღაგმვა გადაუდებელ ოპერატიულ ამოცანად იქცა. სადა არის ჩვენი პოლიცია? ძალუძთ თუ არა მათ გადამწყვეტი იერიში მიიტანონ ერთბაშად აზვებულნი ამდენი განუკითხავი და უზნეობის მიმართ? ძალაუფლებურად ეს კითხვა აწვადებს დღეს ნებისმიერ წესიერ მოქალაქეს. ისინი ითხოვენ წესრიგსა და სიმშვიდეს და სწორიც არიან. ყველა მთავრობაში, ყველა პოლიტიკური რეჟიმის პირობებში პოლიციამ თავისი საქმე უნდა აკეთოს, განამტკიცოს საზოგადოებრივი წესრიგი, ებრძოდეს ქურდს, ყაჩაღს,

მკვლელს, თაღლითს. მაგრამ ეს ზოგადი პრინციპებია. ისიც კრიტიკულად, ყოველმხრივ უნდა განვიხილოთ, თუ რა მომენტებმა გამოიწვია შინაგან საქმეთა ორგანოების ძალმოსილების ამდენი უნარის დაკარგვა. უმკაცრესი რეალობა თვალნათლივ გვიდასტურებს, რომ პოლიციას დღეს ისე უჭირდება ამოღობა, როგორც არასდროს. შექმნილ უმძიმეს პირობებშიც უნდა გამოინახოს სახსრები მათი ანაზღაურების წახალისებლად. აღმინისტრაციული ორგანოები უნდა უზრუნველყოფილი იქნენ სათანადო იარაღით და ტექნიკური საშუალებებით. მთავარი კი მაინც პიროვნებაა, პროფესიონალი ჩეკისტ-

ია, რომელიც დაკისრებული პასუხისმგებლობის სრული შეგნებით იზრუნებს მინდობილ ვახტვე. ჩვენი ქალაქისა და რაიონის საზოგადოება კმაყოფილებით და გარკვეული იმედით შეხვდა ცნობას, რომ შინაგან საქმეთა საქალაქო სამმართველოს შემადგენლობა შეიცვალა წესიერი და საქმის მოყვარული, პროფესიონალი, მუშაკებით. ბევრის მთქმელია ისიც, რომ მათ მხარში უდგანან ეროვნული სამხედრო ფორმირების მებრძოლები. ვიმედოვნებთ, რომ ერთიანი პატრულირებით გაკეთდება საქმე და აუცილებელი საქმე, თუ საზოგადოება იპოვის თავის

თავში ძალას, რომ ბოლომდე გაიზაროს დანაშაულებრივი ბრძოლის მნიშვნელობა, თუ პოლიცია სწორად შეაფასებს ოპერატიულ ვითარებას, თამამად გაუსწორებს თვალს დანაშაულებრივი ბრძოლაში დაშვებული შეცდომების მწარესინამდვილეს, მხოლოდ მაშინ შეიქმნება წარმატების წინამძღვრები. ზუგდიდის მოსახლეობას სჯერა, რომ დანაშაულებრივი სამყაროსთან დაუნდობელი ბრძოლის განწყობილებით ქალაქის შინაგან საქმეთა სამმართველოს პირადი შემადგენლობა შეძლებს კრიმინოგენური სიტუაციის განმუხტვას. თავის მხრივ აქტიურ მხარდაჭერას აღუთქვამს მას ამ ძნელ და შეუპოვარ ბრძოლაში.

პროგნოზი

სკოლა—ყველას საზრუნავი

თანამედროვე ცხოვრება განათლების სისტემის ძირითადი შეცვლას ითხოვს. ბევრი პრობლემის წინაშე დგას დღევანდელი სკოლა, პედაგოგიური კოლექტივი. ეს—ეს არის დასრულდა სასწავლო წელი. ზოგადსაგანმანათლებლო საშუალო სკოლებში დაიწყო გადასაყვანი და გამოსაშვები გამოცდები. ამ და სხვა საკითხებთან დაკავშირებით ჩვენ გვსურს განვიხილოთ განათლების განყოფილების გამგე ლეონი პირაძის აზრები:

—სინამდვილეში, უპირველეს ყოვლისა, ბავშვები დაზარალანების გარე, რომ უფროსებმა დაუკარგეთ მოტივების უნარი, პატრივისციების, ურთიერთგაგების უნარი, ყველაზე მეტად ჩვენს მომავალს, ბავშვებს ვაწვდით ბავშვობა წავართვით მათ. წარმოიდგინეთ. ორად გაყოფილი სკოლა, ორად გაყოფილი მასწავლებლები, მოსწავლეები, ამასთან ის ნეგატიური პროცესებიც რომლებმაც ლამის წაგვლიათ და რომლებმაც უკვე სკოლებშიც გაიდგეს ფესვი. ძალიან რომ მალე პირი, ვერ დამალავ. ყოველივე ამის მიზეზი იმ პოლიტიკურ, ეკონომიკურ და სოციალურ კრიზისშია, რომელსაც ჩვენნი ქვეყნის განიცდის ბუნებრივია, არც სწავლების დონე იქნება მაღალი. ურთულესი სასწავლო წელი გავიარეთ. გასაგები მიზეზების გამო ხშირად წყდებოდა მეცადინეობა, დღეს რატომღაც ყველა პოლიტიკით არის გატაცებული

და აღზრდაზე ყურადღებით თავს მაინც და მაინც არავინ იკლავს. არადა, ეს ყველაზე საჭირო საქმეა. თანაც ყველაზე სათუთი. განათლების სამინისტრომ მთელ საზოგადოებასთან ერთად უნდა დაიწყოს, გლობალური რეფორმის გატარება. ხშირად ამბობენ, რომ მივბაძოთ ამერიკულ სკოლას, ინგლისელებს, ფრანგებს. რაც კარგია, იმათგანაც უნდა გადმოვიღოთ, მაგრამ ჩვენ ხომ გვაქვს დიდებული ქართული ტრადიციები. მთავარია, ჩვენსავე, ეროვნულს არ მოვწყდეთ. ზომიერება, თავმჯეაება ყველგან საჭირო. დაიწყო სასკოლო ცხოვრების უმნიშვნელოვანესი ეტაპი გადასაყვანი და გამოსაშვები გამოცდები. ჩვენი ქალაქის სმანდელისთან შედარებით ნორმალურად მოვემზადეთ. ჩვენი წარმომადგენლები უკვე გავიდნენ სკოლებში. ჩვენ ყოველნაირად შევეცდებით, რომ ახალგაზრდებმა სრულად გამოაყვინონ თავიან-

თი ნიჭი, შესაძლებლობა. გადასაყვანი კლასის მოსწავლეებს ჩაუკის შევთხვევაში მივცემთ მზადებისა და კვლავ ჩაბარების უფლებას, ან თუ სურვილი აქვთ ექსტრენად ჩააბარებენ. არავის აძლევს ხელს მათი სკოლის გარეთ დარჩენა. ეს მეტ სირთულეებს შექმნის. მოგვხსენებათ, რა მწვავედ დგას დასაქმების პრაბლემა ამჟამად. სკოლა დამოუკიდებელი გახდა. ეს ძალზე პროგრესული ნაბიჯია. ვფიქრობ, ისევე გამართლებს, როგორც პროფესიული სკოლების შემოღებამ გაამართლა. მთელი რიგი ამოცანები, რაც ადრე ჩვენს კოლექტივში შედიოდა, ახლა უშუალოდ სკოლის ფუნქციას ეკუთვნის (თუმცა გარკვეული პასუხისმგებლობა ჩვენც გვექმნება). სკოლამ უკეთ იცის, თავისი შინაური საქმეები, როგორ წარმართოს (მაგალითად, კადრების შერჩევა—დაკომპლექტება). სკოლის დამოუკიდებლობა სულაც არ ნიშნავს მის ცალკე დგომას. სასკოლო ცხოვრება ჩვენი ცხოვრების განუყოფელი ნაწილია. და ეს ყველაფერი უნდა შეიგნოს. სხვანაირად სუფთა, ჯანსაღი მომავალი არ გვეყოლება. საუბარი ჩაიწერა მარინე ჯონჯუამ.

გადავარჩინოთ გადაშენებას

უქანასკნელ პერიოდში ჩვენს რაიონში მევენახეობის ავტორიტეტი და დარგის განვითარების პერსპექტივა რომ დაკნინდა, ამას მტკიცება არ სჭირდება. მიზეზი ბევრია. ობიექტური და სუბიექტურიც. დარგი ვითარდებოდა უძველესი ტრადიციების ინერციული ძალით. სადღა უნიკალური ღირსების ჯიშები. არადა საქართველო და ყველა რეგიონი დრომ დააყენა მისი განვითარების აუცილებლობის წინაშე. სოფლის მეურნეობის პრობლემა კვლავ რჩება, რომელიც დარგები შეინარჩუნოთ, რომელს მიეცეს პრიორიტეტი, რომელს საერთოდ გამოვეთხოვოთ. ხალხის საყვარელი კულტურა უნდა გადავარჩინოთ გადაშენებას. გჯეროდეთ, მისი დაფასება, ჩვენს ივე სასარგებლოდ გამოყენებას ნიშნავს. აუცილებელია სხვა დარგებთან დასაბუთებული შეთანხმებითა და პროპორციით აღვადგინოთ ვენახის პლანტაციები. ადრევე წლებში ჯიხაშკარს პატარა „კახეთს“ ეძახდნენ, მაგრამ წლითი წლობით იქლო და-

რგისადმი ყურადღებამ. შაგონელებიც, რიყელებიც, ოქტომბერელებიც და ბევრი სხვებიც ამ აუბოდნენ თავიანთი მოწეული ნაყოფით, მაგრამ როგორც ითქვამს, თვალსა და ხელს შუა იწყობა. გული აუტრუდდათ სახელგანთქმულ მევენახეებს: ზარანდიებს, გაბუნებს, სხვებსა და სხვებს. აღარ მივძარტებოდნენ ზუგდიდის ღვინის ქარხნისაკენ ქარისფერი ყურძნით და ტვირთული მანქანები... არადა გაძვირდა ცხოვრება, გაძვირდა ღვინო, ამ უქანასკნელის გარეშე კი არც ღვინის სუფრა ივარგებს და არც ჭირისა. მჭერა ჩვენი ეკონომიკის გარდასავალ პერიოდში თანდათან დაკარგავს ძალას სახელმწიფო შეკვეთები და წარმოება თავისუფალ ბაზარზე გადავა. ჩემის აზრით (ალბათ ბევრი თანამგობრივ გამოიმჩნდება), მიზანშეწონილია მევენახეობის უცვლელად აღდგენა, რა ფორმითაც არ უნდა იყოს—იჯარული, კოლექტიური, გლეხური თუ სხვა.

ბ. ანდრიაძე.

საგარეო საზოგადოებას დასახლებული პუნქტების სხვადასხვა...

ნარაზანის საზოგადოებრივ მეურნეობაში ათ დღეზე მეტია იკრება ჩაის მწვანე ფოთოლი, დამზადებულია 60 ტონამდე ნედლეული. ხეცარის მეურნეობის მეჩაიებიც შეუდგნენ კრეფას. აქტიურბენ ის ბრიგადები, რომელთაც გული ბერიშვილი, იანი კუკავა, ჯემალ გოგილაძე, სერგო ზარანდი, დუღუნი ბეჭვია უძღვებიან. მრეწველობას მიეყიდა 20 ტონამდე ნედლეული.

ინჟინის აგროსამრეწველო კომბინატი წელს პროგნოზით, უნდა დამზადდეს 2.700 ტონა ნედლეული. დაიწყო ხელით კრეფა 15 ივნისიდან პლანტაციებში გავა 20 საკრეფე მანქანა „საქართველო“. ჩაის კრეფა მიმდინარეობს სხვა სოფლებშიც. კრეფის ტემპი „თანდათან მატულობს. შედეგები გაცილებით მეტი იქნება, თუ კი საწვავის პრობლემა მოეხსნება ტრანსპორტულად.

საგარეო საზოგადოებას დასახლებული პუნქტების სხვადასხვა...

პროვნიული სული შთაგვაგონებს

პროვნიული სულის სამსახურში

ტკივილებით, აუხსნელი მოვლენებით, პარადოქსებით არის აღსავსე ჩვენი გატანჯული ყოფა. საუკუნეების მანძილზე გარეშე ძალის დექტატის ქვეშ ნაცხოვრებმა ქართველმა ერმა აშკარად გამოხატა თავისი ნება, გულში დაგუბებულ თავისუფლების წყურვილს გზა მისცა და მტარ-ვალთაგან მიტაცებული სახელმწიფოებრიობის აღდგენა მოიწადინა. ხალხის ერთიანი ძალის ხმევით თითქოს ეს სანუკვარი მიწანი მიღწეულ იქნა. 1990 წლის ოქტომბერში სათავეში მოსული ეროვნული ხელისუფლება ნაბიჯ-ნაბიჯ, რუდუნებით წახელდა ქვეყნის ქართული სახელმწიფოს მშენებლობას. მაგრამ ერის წიაღშივე აღმოჩნდნენ სულმოკლენი და ახლომხედველნი, რომლებიც მანიაკალური გახელებით დაუპირისპირდნენ ქვეყნის დამოუკიდებლობისა და თავისუფლებისაკენ აღებულ კურსს.

ხელისუფლების სათავეში; სახელმწიფო გადატრიალების გზით მოსული ვაიპოლიტიკოსები მხოლოდ მხედველობრივად უპირისპირდებიან იმ პროგრამებსა და კონცეფციებს, რაც ეროვნულმა ხელისუფლებამ შესთავაზა ხალხს საქართველოს ეკონომიკური და კულტურული აღორძინებისათვის. ეგრეთწოდებული კოსმოპოლიტიური დოქტრინების აღებები დაუინებოთ ჩასკიდებთან საერთო ევროპული სახლის იდეას და გადაწყვეტილი აქვთ ევროგაერთიანების ორბიტაში მოაქციონ ისედაც ქანც-გამოღებული ქვეყანა. ყველანი ვართ მოწმე იმისა, რომ უცხოეთის ინვესტიციების, სხვადასხვა კომერციული სტრუქტურების დამკვიდრება ჩვენში წარმოებს ეროვნული ტრადიციების,

მატერიალური, თუ სულიერი რესურსების უთავბოლოდ განიავების ხარჯზე. პირადი გამდიდრების უნს ეწირება საერთო ეროვნული ფასეულობანი. აშკარად იკვეთება მავანთა მცდელობა ისევ განამტკიცონ რაღაც ნეოკომუნისტური რეჟიმის მგავსი მმართველობა, რომელიც კვლავ რუსეთის ვასალურ-სატელიტურ მდგომარეობაში ტოვებს საქართველოს. ქვეყნის ეროვნული ძალები ყველაფერს აკეთებენ იმისათვის, რომ გადაგვარებულ ქართველ ალყვეთონ ამის განხორციელების შესაძლებლობა. ამის მაგალითად ეროვნულ-პოლიტიკური მოძრაობა „ეკონომიკური“, რომლის უმთავრესი მიზანია სულიერად გაამთლიანოს ერი და ამის საფუძველზე კოსმოპოლიტურ იდ

ეოლოგიას დაუპირისპიროს ფარავან-ქუჩის დროიდან დაფუძნებული ეკონომიკური-აღმშენებლური მსოფლმხედველობა, რომელმაც განვითარება შპოვა წმინდა ილია მართლის მოძღვრებისა და „კოლხური კოშკის“ კონცეფციებში. ეს მოძრაობა აღიარებს ბრძოლის მხოლოდ პოლიტიკურად და წინობრივად დაშვებულ ფორმებს და ესწრაფვის კანონიერებისა და სამართლიანობის აღდგენას. მკითხველი ცხოველი ინტერესის გარეშე ვერ გაეცნობა ამ მოძრაობის წესდებებს და პროგრამას, რომელიც თავიდან ბოლომდე გაუღმენილია ეროვნული სახელმწიფოს ინტერესებით. მისი ვითარებით: „მოძრაობა „ეკონომიკური“ მხარს უჭერს იბერიულ-კავკასიური სახლის შე-

ქმნის, მსოფლიოს. განსაკუთრებით ევროპის ყველა სახელმწიფოებთან ურთიერთპატივისცემისა და თანასწორობის პრინციპზე დაფუძნებული თანამშრომლობის იდეას. ეროვნული მოძრაობა „ეკონომიკური“ ეკონომიკურ სფეროში ევროპის საკუთრების ფორმების მრავალსახეობრიობას და ითვალისწინებს ეროვნული, ტრადიციული ეკონომიკური სტრუქტურების აღდგენას... ახლა მთავარია, ჩვენმა დღევანდელმა თაობამ, ყოველმა ჩვენმა ღრმად გაითავისოს საკუთარი ერის ვინაობა, მისი ამჟამინდელი უშიშროების მდგომარეობა და აქტიურად ამოუღვეს მხარში იმ ქვეყნის ეროვნულ ძალებს, რომლებიც თავდადებით იღწვიან საქართველოში კანონიერების აღდგენისათვის, მისი ნამდვილი, რეალური დამოუკიდებლობისათვის.

მ. შ. შ. შ. შ.

მ. შ. შ. შ. შ.

პოლიტიკის სამხარეულოში ქალების ფუსფუსს მავანნი ამრეზით უყურებენ, რას არ უწოდებენ მათ. დიდ შარბიან პროფესიით ეკონომისტია, ეროვნული მოძრაობის ერთ-ერთი რიგითი წარმომადგენელი, საზოგადოება „სხოვნი“ წევრი. მას საკუთარი, ორდინალური შეხედულება აქვს პოლიტიკასთან ქალის მიმართებაზე:

ჩვენს გვერდით მდგარ, დღევანდელი ქართული (?) პოლიტიკის სიცივით გულდასერილ ქალებს, ისინიც ხომ ერთიანი, სპარტლერბრივი სახელმწიფოს შექმნაზე, კანონიერების აღდგენაზე ოცნებობენ...

მე, სამოცდათორმეტ წელს გადაცილებული ბერიკაცი ათწლეულების მანძილზე ვმუშაობდი ისტორიის მასწავლებლად სოფელ დარჩელის საშუალო სკოლაში, იმდროინდელი ისტორიის კურსი აგებული იყო მარქსისტულ-ლენინური, „მოძღვრებისა“ და სოციალისტური წეს-წყობილების ხობა-დიდებაზე. მაგრამ ოთხმოცდანი წლების დამლევს აბოპქრებულმა ეროვნულ-განმათავისუფლებელმა მოძრაობამ შესძლო ტოტალიტარული რეჟიმის დამხობა და ხალხს გაუხსნა. გზა დამოუკიდებლობისა და თავისუფლებისაკენ. ამის ნათელი დასტური გახდა 1990 წლის 28 ოქტომბერს საქართველოში ჩატარებულ პირველი მრავალპარტიული არჩევნები, რომელზედაც ქართველმა ერმა აირჩია კანონიერ ხელისუფლება. მაგრამ ჩვენმა სამწუხაროდ ქვეყნის შევითვე აღმოჩნდნენ მშობლური ერისადმი ნიმილისტურად განწყობილი „ადამიანები“, რომლებმაც ფხვქვეშ გაათლეს ჩვენი მოქალაქეობრივი უფლებამოსილებანი, და იარაღის გამოყენებით დაამხეს კანონიერი მთავრობა.

ქვეყნის ეროვნული ძალების დღევანდელი ბრძოლა მიმართულია კანონიერების აღდგენისაკენ და სულ ახლოსაა ის დრო, როდესაც სიმათღე შპოვებს გამარჯვებას.

მე, სამოცდათორმეტ წელს გადაცილებული ბერიკაცი ათწლეულების მანძილზე ვმუშაობდი ისტორიის მასწავლებლად სოფელ დარჩელის საშუალო სკოლაში, იმდროინდელი ისტორიის კურსი აგებული იყო მარქსისტულ-ლენინური, „მოძღვრებისა“ და სოციალისტური წეს-წყობილების ხობა-დიდებაზე. მაგრამ ოთხმოცდანი წლების დამლევს აბოპქრებულმა ეროვნულ-განმათავისუფლებელმა მოძრაობამ შესძლო ტოტალიტარული რეჟიმის დამხობა და ხალხს გაუხსნა. გზა დამოუკიდებლობისა და თავისუფლებისაკენ. ამის ნათელი დასტური გახდა 1990 წლის 28 ოქტომბერს საქართველოში ჩატარებულ პირველი მრავალპარტიული არჩევნები, რომელზედაც ქართველმა ერმა აირჩია კანონიერ ხელისუფლება. მაგრამ ჩვენმა სამწუხაროდ ქვეყნის შევითვე აღმოჩნდნენ მშობლური ერისადმი ნიმილისტურად განწყობილი „ადამიანები“, რომლებმაც ფხვქვეშ გაათლეს ჩვენი მოქალაქეობრივი უფლებამოსილებანი, და იარაღის გამოყენებით დაამხეს კანონიერი მთავრობა.

მ. შ. შ. შ. შ.

ბევრი ქვეყანა ვერ დაიკვივნის ისეთი დიდი პოლიტიკოსით, როგორც მეფე თამარი იყო და სხვა არაერთი მამულს შეწირული ქართველი მანდილოსანი, საზოგადოების მაღალი თუ დაბალი ფენიდან.

ორიოდე სიტყვით „პარკის ქალებზე“

ითხაობა, რომელმაც შეიწირა და დღემდე იწირავს მათ შეილებს, ძმებს, მეუღლეებს. თუ ამ სახის ბრძოლა პოლიტიკა მავანთათვის, ამის გაცო ქართველი ქალის აუღალ მოხსენიება უზნეობისა და უფიცობის შედეგია. რა არ უწოდებს ქალებს: „მდიდარიინი“, „ქარავის ქალები“, „ზვიადის ბეტერები“, „ქუჭყინები“, „გაუნათლებლები“. მჯერა, ეს „მარგალიტები“ ოდნავადაც არ შეუჩაქოფს სიმართლისათვის მებრძოლი ქალების ღირსებას, რადგან, როგორც ჩანს, მათ, „მდიდარიინი“ საზოგადოების სულმოიანი მეტყველებზე უკეთ გაიცილობიერეს, თუ რა სჭირს დღეს საქართველოს და ამ უკანასკნელზე უფრო გაბედულად იპოვეს თავიანთი ადგილი ქართველი ქალის მოქალაქეობრივი ვალის აღსასრულებლად. მეგრემუნეთ, საკუთარ ნაქუქში ჩაქებვა არც ქალისთვის და არც კაცისთვის პოზიცია არ არის.

მ. შ. შ. შ. შ.

ზედმეტად სიტყვამრავალნი და კუჭნი არიან?... კრძალვა გაქრა მათი თვლებიდან? ქალური კდმა დაავიწყდათ? სამწუხარო! ვერაინ უკანასკნელ და აიძულეზ ნეობრივად კრისტალური იყოს. ცხოვრებამ გააუხეშა ისინი... დიდი ტკივილი და ვაება რევრანებისთვის ვერ მოგაცილს. დღევანდელმა ყოფამ ქალიც და კაციც სისხლით ნაწავ ათასგვარ ტალახში და წუმბეში გვატარა. ბევრი, უღვთოდ ამოიგანგლა ლაფში და გონდაზნდული ასლა სხვასაც სცხებს ქუჭყს. მსგავსნი საკმაოდ მიეტმანენ ეროვნულ მოძრაობასაც. საქართველოს მომავლის ნამდვილი გულშემატკივარი ბრძოლაში არ დაიღვბიან. შემთხვევითი პიროვნებისაგან კი მალე გაიწმინდება. ქვეყნის მამულიშვილთა რიგები მედროვიებს. ხომ საბოლოო, ერთიანი ღიზანი არა აქვთ.

მ. შ. შ. შ. შ.

მე, სამოცდათორმეტ წელს გადაცილებული ბერიკაცი ათწლეულების მანძილზე ვმუშაობდი ისტორიის მასწავლებლად სოფელ დარჩელის საშუალო სკოლაში, იმდროინდელი ისტორიის კურსი აგებული იყო მარქსისტულ-ლენინური, „მოძღვრებისა“ და სოციალისტური წეს-წყობილების ხობა-დიდებაზე. მაგრამ ოთხმოცდანი წლების დამლევს აბოპქრებულმა ეროვნულ-განმათავისუფლებელმა მოძრაობამ შესძლო ტოტალიტარული რეჟიმის დამხობა და ხალხს გაუხსნა. გზა დამოუკიდებლობისა და თავისუფლებისაკენ. ამის ნათელი დასტური გახდა 1990 წლის 28 ოქტომბერს საქართველოში ჩატარებულ პირველი მრავალპარტიული არჩევნები, რომელზედაც ქართველმა ერმა აირჩია კანონიერ ხელისუფლება. მაგრამ ჩვენმა სამწუხაროდ ქვეყნის შევითვე აღმოჩნდნენ მშობლური ერისადმი ნიმილისტურად განწყობილი „ადამიანები“, რომლებმაც ფხვქვეშ გაათლეს ჩვენი მოქალაქეობრივი უფლებამოსილებანი, და იარაღის გამოყენებით დაამხეს კანონიერი მთავრობა.

მ. შ. შ. შ. შ.

დღეს საქართველოში მოიშალა სახელმწიფო სტრუქტურების ყველა მექანიზმი, ქვეყანა ფაქტობრივად კონსტიტუციის გარეშე, უმოწყალოდ დათარეშობენ კრიმინალური ბანდები. დღევანდელ ფაქტობრივ ხელისუფლებას რატომდაც არ სურს ომის დამთავრება აფხაზეთში, ანუწმიც არ აგდებს სამაჩაბლოს მოვლენებს, აღვქვებს კონფლიქტს კუთხეებს შორის. აბა, რას უნდა მივაწეროთ, ვაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ ამ ცოტა ხნის წინანდელ ნომერში გამოქვეყნებული კიტა ბუაჩიძის წერილი, რომელიც ტენდენციურობითა და დვარძლით გამოირჩევა? ჩემის აზრით, ეს სტრიქონები კიდევ ერთხელ მიანძმენებს იმის მცდელობაზე, რომლის მიზანია შეაჯახოს ერთმანეთს პრესა და ხალხი. აი, უკვე რამდენი ხანია ქართველი მოსახლეობა აყრილია ძირძველი მამაპაპური ადგილებიდან და ითვლება ხიზნებად საკუთარ სამშობლოში. უფრო მეტიც, ფარალა კვლევებმა შერჩინა შენობა — ნაგებობებს, აბსოლუტურად მოშლილია სოფლის მეურნეობა.

მ. შ. შ. შ. შ.

პოლიტიკაში ჩართული უნდა იყოს ქალიც და კაციც. ოღონდ პოლიტიკოსები და არა პოლიტიკანები (ისე პოლიტიკანი მამაკაცი უფრო საშიშია, ვიდრე ქალი, მით უფრო, თუ ეს მამაკაცი „შავი სამყაროს“ წარმომადგენელია). საზოგადოების გაიკიცივის საგანი, რამდენადაც ჩანს, დიდ პოლიტიკით ოფიციალურად დაკავებული, ქალები როდი არიან. ხალხი მის სულ სხვა ნაწილს უყურებს უნდობლად. ეს ნაწილი კი, ე. ი. ქალები, რომლებსაც პოლიტიკაში „ცხვირის ჩაყოფას“ აბრალევენ, ვფიქრობ, იბრძვიან არა როგორც პოლიტიკოსები, არამედ როგორც ჩვეულებრივი, რიგითი დედები, დები, მეუღლეები, წათი პროტესტის საფუძველი საქართველოში გამეფებული უზნეობა, უკანონობა და განუქ-

მ. შ. შ. შ. შ.

9 აპრილს, ნიჩბიან ჯალათებს ჩვენმა დედებმა და დებმა მიუშვდრეს ჯეგრძე. ისინი საქართველოს ერთიანობასა და დამოუკიდებლობას შეეწირნენ. ხომ გამაყობთ მათი დაჩეხილი, სისხლმეუშრობელი სხეულით, და სამართლიანადაც. მაშ, რატომ ვუყურებთ ირონიულად, ამრეზით ლში კი დირეს არა გრძობთ?...

მ. შ. შ. შ. შ.

მე, სამოცდათორმეტ წელს გადაცილებული ბერიკაცი ათწლეულების მანძილზე ვმუშაობდი ისტორიის მასწავლებლად სოფელ დარჩელის საშუალო სკოლაში, იმდროინდელი ისტორიის კურსი აგებული იყო მარქსისტულ-ლენინური, „მოძღვრებისა“ და სოციალისტური წეს-წყობილების ხობა-დიდებაზე. მაგრამ ოთხმოცდანი წლების დამლევს აბოპქრებულმა ეროვნულ-განმათავისუფლებელმა მოძრაობამ შესძლო ტოტალიტარული რეჟიმის დამხობა და ხალხს გაუხსნა. გზა დამოუკიდებლობისა და თავისუფლებისაკენ. ამის ნათელი დასტური გახდა 1990 წლის 28 ოქტომბერს საქართველოში ჩატარებულ პირველი მრავალპარტიული არჩევნები, რომელზედაც ქართველმა ერმა აირჩია კანონიერ ხელისუფლება. მაგრამ ჩვენმა სამწუხაროდ ქვეყნის შევითვე აღმოჩნდნენ მშობლური ერისადმი ნიმილისტურად განწყობილი „ადამიანები“, რომლებმაც ფხვქვეშ გაათლეს ჩვენი მოქალაქეობრივი უფლებამოსილებანი, და იარაღის გამოყენებით დაამხეს კანონიერი მთავრობა.

მ. შ. შ. შ. შ.

ქვეყნის ეროვნული ძალების დღევანდელი ბრძოლა მიმართულია კანონიერების აღდგენისაკენ და სულ ახლოსაა ის დრო, როდესაც სიმათღე შპოვებს გამარჯვებას.

მ. შ. შ. შ. შ.

დღეს საქართველოში მოიშალა სახელმწიფო სტრუქტურების ყველა მექანიზმი, ქვეყანა ფაქტობრივად კონსტიტუციის გარეშე, უმოწყალოდ დათარეშობენ კრიმინალური ბანდები. დღევანდელ ფაქტობრივ ხელისუფლებას რატომდაც არ სურს ომის დამთავრება აფხაზეთში, ანუწმიც არ აგდებს სამაჩაბლოს მოვლენებს, აღვქვებს კონფლიქტს კუთხეებს შორის. აბა, რას უნდა მივაწეროთ, ვაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ ამ ცოტა ხნის წინანდელ ნომერში გამოქვეყნებული კიტა ბუაჩიძის წერილი, რომელიც ტენდენციურობითა და დვარძლით გამოირჩევა? ჩემის აზრით, ეს სტრიქონები კიდევ ერთხელ მიანძმენებს იმის მცდელობაზე, რომლის მიზანია შეაჯახოს ერთმანეთს პრესა და ხალხი. აი, უკვე რამდენი ხანია ქართველი მოსახლეობა აყრილია ძირძველი მამაპაპური ადგილებიდან და ითვლება ხიზნებად საკუთარ სამშობლოში. უფრო მეტიც, ფარალა კვლევებმა შერჩინა შენობა — ნაგებობებს, აბსოლუტურად მოშლილია სოფლის მეურნეობა.

მ. შ. შ. შ. შ.

„შვიდობით სავარჯიშო სკოლა“ — ასე ერქვა კაფე-სალამოს, რომელიც ქალაქის შესაშვ საშუალო სკოლაში მოეწყო. ისევ იმ გოგო-ბიჭებს მოეყარათ თავი დარბაზში, ათი წლის წინათ რომ შემოაბიჯეს პირველად. ოღონდ უფრო ფერმეცვილებს დაბრძენებულებს. ისევ იმ მასწავლებლებს შეგპურებდნენ თვა-

მ. შ. შ. შ. შ.

ლებში, ოღონდ უფრო თმაშვერცხილებს. გაღალღილებს. დღევანეთივე იყო ცისფერი, ვარდისფერი, ოღონდ ცოტა ტკივილიანი, ცრემლფანი. სულ ოცდაშვიდახალგაზრდას დაულოცეს ცხოვრების გზა სკოლის დირექტორმა ნინო ფიფავამ, პედაგოგებმა იამზე ჩქვანავამ, დისო ანთელავამ, ნონა დავითაიამ, დეიკო თორღიამ.

მ. შ. შ. შ. შ.

ოცდაშვიდი ახალი სიცოცხლე დაიწყო, ოცდაშვიდი სიყვარული — თან და სიხარულთან წილნაყარი სიცოცხლე. გავა დრო. ისევ ახმაურდება დროებით მიწუმებული მესამე რღებს. რჩევა — დარიგება; და — სკოლა. მეტირმეტე კლასშიც ტუქსაცვი კი. ამ ღამაში საღამოს

მ. შ. შ. შ. შ.

სხვები მოვლენ. მალე იმ სხვებსაც სხვები შეცვლიან. და ასე ივლის ეს ქვეყნიერება. სკოლაც მოენატრებათ ახალგაზრდობით დაამხეს კანონიერი მთავრობა.

მ. შ. შ. შ. შ.

სითბოც დიხანს გაჰყვებათ, დამოუკიდებელი ცხოვრების გზაზე გასვლის პირველ დღეს რომ მიუძღვნეს. ...იყო ლექსი, სიმღერა, იყო მოგონებები, მილოცვები, სურველი, ვარდები. დალოცვით იყავით ბუდი — ან ახლადფარული მერცხლები! მ. მსვინაძე

ჩვენს გვერდით ცოცრობენ: საოცრად გულბრუნებელი, მეოცნებენი, სუფთები, ხან ჭკვიანი არიან, ხან სულელები, ხან ბრძნები, ხანაც ასი თვალის ბატონები. ელისო ხაზაღია, შორენა აბსანძეს, ზაზა ბუჯიას, ენა მარშანიას, დათო ხაზაღიას, ხათუნა ჭანტურიას, ლაშა გუგუჩიას და მათ მეგობრებს ჯერ მაინც მე-11 კლასელები ჰქვიათ და ბავშვობისაკენ, ანცილობისაკენ უხმობთ გული. ამ შეკითხვებზეც დღეს ისინი პასუხობენ.

1. 16-17 წლის ხართ ღირდა სიცოცხლედე ეს წლები, თუ უკვე ახალ სიცოცხლეს ნატრობთ?

2. თქვენი სკოლა-როგორია ის. რატომ მოგწონთ, რატომ არ მოგწონთ? მ. ცოტა ხნით, სულ ცოტა ხნით წარმოიდგინეთ, ვითომ ყოველს შემდეგ ჯადოქარი ხართ. თანაც ზღაპრიდან გამოსართული. რას გააკეთებთ! რას მოასწრებთ? 4. როგორ გესახებათ საკუთარი თავი 10 წლის შემდეგ? 5. თქვენზე ამბობენ, რომ წინა თაობებთან შედარებით უფრო თამამი და გაბედული თაობა მოვიდა. თქვენც ასე თვლით? მას იყავით უკომპლექსოები — გიყვართ?

ჩემს მოსწავლეებს მაინც არ შეეძინებოდათ სახლიდან გასვლის და შინ დაბრუნების.

5. მე მაინც და მაინც დიდ განსხვავებას ვერ ვხედავ ჩვენსა და წინა თაობას შორის, სითამამე და გაბედულება არც მათ აკლდათ, თქმაცა სკოლაში მეტი ვაშაკიძე და ბავკა კორჩაგინზე ზევრი ასწავლეს. ყოველ თაობას რაღაც გადმოაქვს წინა თაობისაგან.

ზაზა ბუჯია

1. ღირდა თუ არ ღირდა ეს წლები სიცოცხლედ, ჩვენ მაინც ვიცხოვრეთ. ახლა კარგად ვხვდები ჩემს ნაკლებ, შეცდომებს. თურმე ასე ყოფ-

ბუნებაში არსებობს რაღაც ძალა, რაც გინდა ის დაარქვი მას. თუ ამ ძალამ ხელი არ მოგიმარტოა, კაპიტა შენი შრომის ფასი, მთელი სიცოცხლის ფასიც. მიყვარს, მაგრამ ეს ძალა არ მესმარება.

შანა მარშანია

1. მეორე სიცოცხლე კი არა მეთოც რომ შენდეს ალბათ არ შეუფოლდა თითქმის ყველაფერს ვაკეთებ, რაც მევალება, მაგრამ მაინც მგონია, რომ ყველაფერი დაუმთავრებელი ყველაფერი გასაკეთებელი მჩრება. ასეთი დაუკმაყოფილებლობის გრძნობა მუდამ თან მამძლდა და მახლავს.

ძალამ ამ საუკუნეს უნდა გვიტოვოს ოსია ლადო.

5. მე მიმაჩნია, რომ ჩვენ პოეტურები ვართ, ისინი პროზაულები იყვნენ. ყველგან: ოჯახში, სკოლაში, იგივე ქვეყნებში, მიყვარს, უფრო სწორად მიყვარდა.

ლათინ ხაზაღია

1. ბედნიერი ბავშვობა გქონდათო, — წამოცდებით ხოლმე ზოგჯერ. დაწყებით კლასებში ძია ლენინზე გვასწავლიდნენ ლექსებს. მერე ეს აღამიანი უცხად კაცობიად გადაიქცა და ჩვენი „ბედნიერება“ გაქრა. რაც დღეს ხდება, იმას სახელს ვერ მოუძებნი. ერთი ჩვიდმეტი წელი ამისთვის არ გმარა. ჩვენ დაბნეულები ვართ. მე მეშინია იმ ლექსებისაც და მომავლისაც.

მლისო ხაზაღია

1. ცუდია, რომ დროის არჩევის უფლება არა გვაქვს. დრომ ჩვენ თვითონ შეგვარჩია და როგორც უნდა ისე მოგვექცევა. ხომ დრონი მეფობენ. როცა პირველ კლასში ვიყავი, სკოლის დამთავრებაზე ვოცნებობდი. ახლა პირიქით, რომ შემქმლხვ დაბრუნებაზე ბავშვობაში, სულ სხვა გზით მოვიდოდი დღემდე.

2. დღევანდელი სკოლა მოდების დემონსტრირების სახლს უფრო აგავს. სწავლა მეცხრამეტე ადგილზეა. ძნელი ქასარჩევია მასწავლებელი და მოსწავლე. ზოგან ხომ საერთოდ არ არსებობს არავითარი ზღვარა. კრიტიკიუმი უფროს-უმცროსობის განმასხვავებელი.

3. ყოველს შემდეგ ჯადოქარი რომ ვიყო, მოვსპობდი შურს, სიძულვილს, ერთმანეთს შევაჯვარებდი ადამიანებს.

4. ათი წლის შემდეგ ჩემი შვილები თავს მოიწონებენ თავიანთი დედი.

5. ჩვენ შეგვიძლია ხმა მადლა ვთქვათ, რომ არ მოგვწონს სკოლის დირექტორი, შეგვიძლია კიბეებზე დაგხადეთ, პარტისტი გამოვაცხადოთ. ჩვენ თავისუფლები ვართ ყოველგვარი იდეოლოგიისგან განთავისუფლები. ჩვენ ჩვენ ვართ. ალბათ ამიტომაც გვიწოდებენ თამამებს, გაბედულებს. ჩვენ მკაცრნიც ვართ, მომთხონიც. არა მარტო საკუთარი თავის მიმართ, სხვების მიმართაც. ჩვენ ჯერ მხოლოდ 16-17 წლის ვართ და რამდენიმე ვნახეთ. ცხოვრება ისეთი, შორენა აბსანძეს

1. ღირდა ეს წლები სიცოცხლედ იმის შეგნებით მაინც, რომ ოდესმე დადგებოდა დღე

დინო გვის სათავეებთან

„მე გადავიღებ მთავს“

და მართალ ცხოვრებას დინახავდი, გაიგებდი მართალ ცხოვრებას, მოგონილს კი არა.

2. ახლა იმდენს წერენ, ლაპარაკობენ კოლეჯებზე, გიმნაზიებზე, ფასიანებზე, უფასოებზე, რომ მოგვბერდა კიდევ. განა საშუალო სკოლის ამოშლით და გიმნაზიის წარწერით ან მაქალი გადასახადის დაწესებით შეიცვლება რამე? სწავლების სისტემა შესაცვლელია, იმას არ ვასწავლიან, რაც მეთად გვირბდება. ან გვასწავლიან სუსტად. ავიდოთ, თუნდაც ეთიკა, ჩვეულებრივი ქცევის, ნორმების, ზნეობრივი პრინციპების. ახლა ხან ერთ-ერთი სკოლა დარბიებს მასწავლებელს, რატომ, რისი გულისთვის. ცინ აგებს პასუხს იმ განადგურებულ საკლასო ოთახებზე? ცხოვრება შეგასწავლითო, გვეტყვიან, ცხოვრება ყოველთვის არ არის მასწავლებელი. მით უმეტეს დღევანდელი ცხოვრება კარგი ვერაფერი შეილია და მისი შემყურენი ძალადობას, სისასტიკეს, გაუტანლობას ჩედავენ უფრო.

3. ყოველს შემდეგ ჯადოქარად რომ მაქცია მშვიდობას, მშვიდობას და მხოლოდ მშვიდობას მ. ვიტანდი. სხვა სიმძნელებს მოერევიან ადამიანები.

4. ათი წლის შემდეგ ბევრი რამე შეიცვლება. დემონიზაცია ნუ ქნას, რომ არ შეიცვალოს. ათი წლის შემდეგ ვფიქრობ,

ილა. ადამიანი დამარცხებას მუდამ სხვებს მოწერს, გამარჯვებას კი საკუთარი თავის დამსახურებად თვლის.

2. ჩვენს სკოლას, არა უშავს რა. ასე თუ ისე ინარჩუნებს თავის სახეს. რაც შეეხება სწავლას უკეთესი იქნება, რომ დიფერენცირებული იყოს. მხოლოდ იმ გავითვლებს ვისწავლი და მოვისმენ, რომლებიც მიყვარს. ერთი მასწავლებელი 45 წუთის განმავლობაში მაქვს. მეორე კი 45 წუთის განმავლობაში მიჩინებს, შენგან კაცი არ გამოვაო. სწორია?

3. ნეტა მართლა გადავიქცევი კეთილ ჯადოქარად, ისე ყველაფერი ხდება და ხომ შეიძლება ეს სასწაულიც აღსრულდეს. მშვიდობას დავამყარებდი, სხვას არაფერს.

4. ათი წლის შემდეგ ბიზნესმენი ვიქნები და ჩემს საშუალო კაბინეტში გერმანიის საქმიან წრეებს მივიღებ. ათი წლის შემდეგ კინოკამერაზე შექნება. სპორტულ აქ მესამე სართულზე და უსუსტად ამ ფანჯრიდან მე გადავიღებ მთებს, ჩვენს წინ რომ მოჩანს იმ მარად თეთრ მთებს. ეს მთები ჩემი ოცნების მთებია. ერთი სიტყვით, უფრო ჭკვიანი და სერიოზული ვიქნები. მშობლებს არ მოვატყუებ, გათვალისწინებ ვარ და მეძინება-მეთქი.

5. იცით, მე ერთი მწამს.

ეს წლები ჩემთვის სიკეთე-ბოროტების, სიყვარულ-სიძულვილის წლები იყო. არაფერია ისეთი ფაქიზი, ისეთი მუდმივი, როგორც მათი გახსენება.

2. ჩემი სკოლა ცუდიც არის, კარგიც. მასწავლებლებიც ასევე ცუდებიც არიან და კარგებიც, ოსტატებიც და ოსტატობის მსურველებიც, ხელოვანიც და ზელოვანიც. ზე ურთხელ უსამართლოდ დამსაჯეს სკოლაში. „გაერთიე გარეთ და მიიღე „სველი ვოლდუსი““ რომ მომამძნა მასწავლებელმა ტირილი დავიწყე, მერე ავდექი და გავედი, რა შექნა. მალე გამოსასვლელი წარვიღე დაირევა. კლასში დავბრუნდი. რა თქმა უნდა, „უსვევი ვოლდუსი“ მასწავლებელი კი დგას და დამცინავდა მიუზნება: „რა ქენი, მიიღე „სველი ვოლდუსი“? სიმართლე გითხრათ, არ ვიცოდი ამ სიტყვების მნიშვნელობა. მოგვიანებით გავიგე, რომ სუფთა ჰაერი ყოფილა.

3. ხელთ ჯადოსნური კვერთხი რომ შექნდეს, ყველა იარაღიანს, დამნაშავეს, თუ უდანაშაულოს დავსჯიდი, მართო ტარებისთვისაც. მ. ოქტომბერს, გარდავი სკოლისკენ მიმავალი ბავშვები ცაში აფეთქდნენ. რა დასაშვებს მათ, სისხლს ვაწვდებიან ყველას.

4. ათი წლის შემდეგ კი არა, ათი დღის შემდეგ ვერ წარმამიდგენია საკუთარი თავი. ცვალებადი დროა. „მე ვერ გავუ-

2. შეიძლება „კომსომოლურად“ უღერდეს, მაგრამ სკოლაში მთავარი წესრიგია, დისციპლინა. სხვანაირად ის სკოლა არ იქნება. სანამდე მივედით. სკოლაში სიგარეტს ეწვივან (არაფერს ვამბობ ვაუტზე) გოგონებიც კი. ეწვივან და ეწვივან. სენსაციური და საკვირველი ის არის, რომ მოდის გულსითვის ეწვივან, მე ვიყო სოფი ლორენი. ყველა ქართველ გოგონას მინდა ვუთხრა, რომ ის არასოდეს იქნება სოფი ლორენი, არც სოფი ლორენობა გამოუვა.

3. ჯადოქარი რომ ვიყო, იმდენ რაღაცას მოვასწრებდი, იმდენ რაღაცას, რომ... ჯერ ზავს შევკრავდი, ომს დავამთავრებდი, ამ დამშეულ ქვეყანასაც დავაპურებდი. ჰოი, კიდეც ზღაპრიდან დაბრუნებამდე აუცილებლად ციცი მასწავლებელს გავათხოვებდი. ყოველდღე მეკითხება გაკეთილხ. მეზარება ამდენი სწავლა.

4. ვერ გეტყვით, ვანგა არა ვარ. არც „უფუთი“ მინახავს. ამბობენ, ამ წიგნში ყველაფერი წერიაო. აი, როცა მას მოვიხილეთ. და შიგ ჩემს სხეულს და გვარსაც მოვიძიებ, გეტყვით, რა ვიქნები, ვინ ვიქნები ათი წლის შემდეგ, ორმოცი წლის შემდეგ, ასი წლის შემდეგ.

5. მე, მაგალითად, ამ კლასში ყველა გოგო მიყვარს. ყველა თავის თავს რომ გავს იმიტომ. მარინა ჯონჯუა.

სოფ. ორსანტია.

შუგდრის რაიონში, სახელდობრ, ხეცერაში, სტიქიისაგან დაზარალებული, აპარიდენ ჩამოსახლებული 24 ოჯახი ცხოვრობს. უპირს დღეს საქართველოს ყველა კუთხეს, მათ შორის სამეგრელოს, უპირთ აპარიდან ჩამოსახლებულსაც. მართალია, ადგილობრივი მოსახლეობა ყურადღებას და თანადგომას არ აკლებს, მაგრამ დღევანდელ პირობებში, როცა უკანონო ხელისუფლების „წყალობით“ მოსახლეობის აბსოლუტური უმრავლესობა შიმშილობის ზღვარზეა, ძნელდება ჯანმრთელების დაწესება. ზოგიერთი გარეწარი და მოლაღატე კი, მართალია ამჟამად მაგრამ მაინც ცდილობს დაარქვოს ჩამოსახლებულთა და ადგილობრივ მკვიდრთა ძეთილმეზობლური დამოკიდებულება და ერთმანეთს და-

უპირისპიროს ისინი. ორივე მხარის სასახლოდ უნდა ითქვას, რომ არც ერთი არ წამოეგო და არ აშკვა ამ პროვოკაციებს.

ბო პირობები, შეიმუშავა კონკრეტული ღონისძიებანი და გადაიღვა პრაქტიკული ნაბიჯები მათ დასახმარებლად. ახლახან კი თავიანთ მოძ-

მათ თან ჩამოიტანეს და აპარიტებს უფასოდ გადასცეს ერთ ტონაზე მეტი პურის ფქვილი, ხაღაფა, სიგარეტები. ვუმზერდით თიემურაზ ბერაძის, დათო ცინარაძის, ქაზიმ ხუჭაძის, ნოსტრედინ ბერიძის; გურამ ხუჭაძის, მეველუდ ხუჭაძის ოჯახების წევრთა გადამებულ სახეებს. ვუსხენდით მათს მადლიერების გრძნობით გამთბარ სიტყვებს და კიდევ უფრო გვემართებოდა რწმენა, რომ სანამ ქარხველ კაცს შეუძლია სიკეთის ქმნა და სიკეთისათვის მადლიერების გამოხატვა, საქართველოს ჭადაშენება არ უწერია.

შეუძლებელია არ აღვნიშნოთ: აპარიდან ჩამოსახლებულთა მიღებული პურის ფქვილი

თანაბრად გაუნაწილეს თავიანთ ადგილობრივ მოსახლე მეზობლებსაც — სერიოუზა ბებურიას, გული ნაჭყეიას, კორნელი ქაფანძის, მანუა კვარაცხელიას, ლერი ნაჭყეიას, ვალიკო შვანიას და სხვათა ოჯახებს.

და კიდევ აპარეტთა ოჯახებში ჩვენი ყურადღება მიექცია კედლებზე გამოკრულმა ქრისტეს ჯვარმა და ხატებმა. როგორც გავიგეთ, ბევრი მჭათანის შვილები და შვილიშვილები ქრისტეანულად მოინათლნენ, ბევრიც აპირებს მონათვლას.

დმერთი ფარავდეს მათ და მთელს საქართველოს. მ. კასარაშა.

საქართველოს გადაშენება არ უწერია

(ჩამოსახლებულ აპარიტთა დასახმარებლად)

აპარიდან ჩამოსახლებულთა საკვები, ამასწინათ, სპეციალურად განიხილა თავის სხდომაზე სრულიად საქართველოს ეროვნული დაუმორჩილებლობის კომიტეტმა. გამოიყო სპეციალური კომისია, რომელმაც შეისწავლა აპარიდან ჩამოსახლებულთა საყვავაცხოვრე-

ბეებს აპარიდან ეწვივნენ სრულიად საქართველოს ეროვნულ-პოლიტიკური მოძრაობა „ქყონდიდელის“ აპარის სამხარეთ ორგანიზაციის თავმჯდომარე ბატონი უჩა ოქროპირიქე, სხვავე ორგანიზაციის სათათბიროს წევრი ქალბატონი ნინო ნოღაიდი.

ბეებს აპარიდან ეწვივნენ სრულიად საქართველოს ეროვნულ-პოლიტიკური მოძრაობა „ქყონდიდელის“ აპარის სამხარეთ ორგანიზაციის თავმჯდომარე ბატონი უჩა ოქროპირიქე, სხვავე ორგანიზაციის სათათბიროს წევრი ქალბატონი ნინო ნოღაიდი.

ბეებს აპარიდან ეწვივნენ სრულიად საქართველოს ეროვნულ-პოლიტიკური მოძრაობა „ქყონდიდელის“ აპარის სამხარეთ ორგანიზაციის თავმჯდომარე ბატონი უჩა ოქროპირიქე, სხვავე ორგანიზაციის სათათბიროს წევრი ქალბატონი ნინო ნოღაიდი.

ბეებს აპარიდან ეწვივნენ სრულიად საქართველოს ეროვნულ-პოლიტიკური მოძრაობა „ქყონდიდელის“ აპარის სამხარეთ ორგანიზაციის თავმჯდომარე ბატონი უჩა ოქროპირიქე, სხვავე ორგანიზაციის სათათბიროს წევრი ქალბატონი ნინო ნოღაიდი.

